

ayrac.org, 2007

AHMET TELLİ

•

KALBİM UNUT BU ŞİİRİ

Kitap Bilgisi:

Yayınlayan: Piya Kitaplığı

1. Baskı: Ekim 1994

2. Baskı: Eylül 1996

3.baskı: Mayıs 1998

Kapak Resmi: Salih Keleş

Kapak Düzenleme: Nilüfer Sönmez & Nur Ayman

E-Kitap

Tarayan: Bilinmiyor

Düzelti: efrasiyab

E-Tasarım: efrasiyab

E-Yayın: ayraç | <http://ayrac.org>

İletişim: ayrac.org@gmail.com

Nisan 2007

I

çocuksun sen

SUNU

GELDİM İŞTE

ÜTOPYA

KARDA İZLER

ASMİN

ÖZLETİYOR SENİ BU YAĞMURLAR

HATIRALARIMI YAZMA

ÇOCUKSUN SEN / II

İMLÂSIZ

GİTMEK

AŞKLAR MI

II

belki yine gelirim

KALBİM UNUT BU ŞİİRİ

BELKİ YİNE GELİRİM

KAYIP ADRESTEKİ

I

II

KUŞ ÖLÜMLERİ

GİDERSEN YIKILIR BU KENT

ANISI BİZ OLALIM BU SOKAKLARIN

ÖZLEMEDİM SENİ

SIĞINAK

GÜLÜŞÜN EKLENİR KİMLİĞİME

İLHAN İÇİN DÖRTLÜKLER

I

II

III

III

su çürüdü

SOLUK SOLUĞA

I

II

ANLATIP DURDUM

SIYRILIP GELEN

BEKLENEN

HÂLÂ KOYNUMDA RESMİN

SİSLENEN

SUÇÜRÜDÜ

I

II

III

IV

V

VI

VII

IV

saklı kalan

SAKLI KALAN

KONUĞUM OL

ŞİİR VE YAŞAM

I

II

“BEKLE BENİ”

I

II

III

VOLTADA

İÇERDEN YENİ ÇIKANIN DÜŞÜNCELERİ

I

II

III

IV

V

VI

VII

VIII

IX

X

XI

V

dövüşen anlatsın

BİR HAZİN HİKAYE

ACININ MİLADIYLA

VI

hüznün isyan olur

GURBET MUTLAKA OLACAKTIR

I

II

KUŞLAR

ŞEN OLASIN HALEP ŞEHİRİ

DÖRTLÜKLER

PİR SULTAN

KARACOĞLAN

DADALOĞLU

NÂZİM HİKMET

NERUDA

LORCA

VII

yangın yılları

KAHVEDE

GECELEYİN KIRDA

İÇİNDEKİLER

BİTTİ

kalbim unut bu şiiri

•

ahmet telli

I.

çocuksun sen

SUNU

Filler mezarlığında fil ölüleri

Ve belki birkaç da şiir bulursunuz

Ki o şiirler kendi ölümlerini sezen

Birer kuğuydular kuytu sularda

GELDİM İŞTE

Sülfür inceldi ve en yorgun yerinden kırıldı ayna

Tenhaydı düşlerim, geceydi, çıkıp geldim işte

Su ve ateş bir de gülünç yalnızlığım var sana

Getirebildiğim, kokularını yitirmişti çünkü güller

Suyu dinle ateşi yak özledim demek bu

Parasız yatılı hüznlerden ne kalır geriye

Biraz Tamil biraz Türküz ayıptır söylemesi

İntiharsa günahdır külliye yasak bilirsin

Pısırlık bir ihtilal gibi getirdim sana bunları

Bir de belleğim, başıma bela hazin ve komik üstelik

Hatırla eskiyen meydan saatini, çocukluğundur

Tayyare pulları getirdim sana evden kaçışlarımı

İstersen yok say bunları tespih de yapabilirsin

Beni vur saatin altında seni seviyorumdur bu

Şiir yazan bir adamın fotoğrafı var yanımda
Kendini ölümlü sanıyor onu getirdim ganimettir
Büyüdü büyülenerek, taşıyarak kovdu kabilesi onu
Suyun öte yakasında yaşadı, Sisyphos dediler adına

Sülfür inceldi ve en yorgun yerinden kırıldı ayna
Ayna pusluydu bunca yıl nice sır taşımaktan
Kırılmanın sesini duydum ve onu getirdim sana
Unutulmaya geldim işte onarılmaya değil

Kov beni kabilenden ama bekliyorum demek bu

ÜTOPYA

Bir çocuk sularda kaybolan
Bulutı çekiyor düşlerin ağıyla
Eprimiş bir geleceği, gri anları
Karşılıksız soruları çekiyor üstüste

Sorular mı, hedefini bulamayan
Bir bumerangtı çocuğun elinde
Söz ve ihanet buluşunca
Cinnet geçiriyor şiir ve çocuk
Tökezliyor bütün dinozorlarını
Okyanuslara gömüyorken

Celladım diyor sevgili celladım
Bekle beni biraz cesaret
Bak nasıl koşuyorum peşinden
Uçurumları atlayarak

Tarih mi, yollara düşmenin
Kedere benzeyen yeridir tarih

Anıları bileyen her yolculuk
Sezgi cehennemi oluyor çocukta
Kaybolan ve durmadan kaybolan
Neydi, neydi bilmiyor hiç kimse

Ki insanlar rüya görmüyor
Ve sıfır nedir biliyorlar
Düş kuranlarsa çoktandır
Meczip sayılıyor artık

Çöl de keşfedildi ve yeniden
Bir kez daha kaybedildi ütopya

KARDA İZLER

Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün
Bir uçurum kıyısında vursunlar beni ki dünya
Uğuldayıp duran bir uçurum değil miydi zaten

Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün
Adımı yazıyorum kar üstüne ve ıslığını çığlık
Gibi incelterek yetişiyor ardımdaki tipi bana
Siliyor adımı bir dal kırarak çam ormanından

Geçmişim kar sessizliğiyle özetleniyor artık
Anılarım buz tutmuştur aşklarım kar yangını
Ömrüm parmak uçlarımda eriyen bir kar tanesi

Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün

Kar yağıyorken milyon bekerel hüznün yağıyordur
Derim ki kar ve hüznün bir aşkın seyirdefteridir
Yolculuklar ve ayrılıklarla anlatılabilir ancak

Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün

Bir uçurum kıyısında vursunlar beni, vursunlar

Bir kahkahayla çekip giderim karlı ovalardan

Şairler vurulmalıdır, hayat yakışmıyor onlara

ASMIN

Çetin Öner'e

Kimdi cesaretimi kıran, üstelik
Yeni serüvenlere hazırlarken kendimi
Sesimi cılız, rüzgarımı yelkensiz
Bulan kimdi, ki şimdi geniş zaman
Kipiyle düşürüyor gölgesini anılarıma
Ama kimdi adını bir kadına ödünç verip
Doruklara çekilen büyülü doruklara
Biz Asmin dedik ona, sevgilim, kadınım,
Anamdı belki, ama o çoktandır
Üç bin metrenin altına inmiyor artık
İçimde bir fil sezgisi, kopup gitmeliyim
Dağlara yazmalıyım aşkı ve ayrılıkları
Asminli düşler kurmalıyım ya da birisi
Karşılık bulmalı canımı yakan sorulara
Kim demiyorum kim olursa olsun

Boynu kırılan bir oyuncaksam hırçın

Bir çocuğun elinde, ki celladım

Gözlerimi de oymuştu fırlatıp atarken

Yine de özlüyorum onu, niyetçi

Tavşanlara dönerken beklediklerim

Aynı soruyu sormaktan, minör

Ağrılardan yoruldum, gitmeliyim buralardan

İçimde buharlaşan civayı soluyorum artık

Yoruldum yoruldum yoruldum

Gereklilik kipinde yaşamaktan

ÖZLETİYOR SENİ BU YAĞMURLAR

Burada yağmur yağıyor

Aralıksız yağıyor günlerdir

Ama sen yine de şemsiyeni

Almadan gel ilk otobüsle

Buğulanan camlara usulca

Yüzünü çiziyorum ki yüzün

Bir yağmur damlası olup

Düşüyor yapraklarına gülün

Güller de bozamıyor bu uzun

Karanlık sessizliğini kentin

Anılarını yitiriyor sokaklar

Bezirgânlaşıyor bulvar ışıkları

Tarih de kekemeleşiyor bazan

Ki o zaman aşktır tek bilici

Aşksa yürümek gibi bir şey

Duyabilmek kuşların gelişini

Anısı bizsek eğer bu kentin
Unuttuğu türküler bizsek
Acıyı rehin bırakıp bir güle
Anımsatmalıyız bunları bir bir

Sonra yürümeliyiz seninle
Sokaklara caddelere çıkmalıyız
Belki bir aşktır bu kentin
Belleğini geri getirecek olan

Burada yağmur yağıyor ama sen
Şemsiyeni almadan gel yine
Özletiyor bu çılgın sağanak seni
Sırılsıklam özletiyor biliyor musun

HATIRALARIMI YAZMA

Yine bir duman çöktü sokağa kent tutuştu
Bütün sığınaklarda seni arıyorum nerdesin
Aklıma dökülen hatıralar hattında bir yangın
Bir yaylım ateş başlıyor, nevrüz diyor birileri
Dün bir demirciydim ufku eritirdim durmadan
Bugünse ateş altındayım hatıralarımı yazma
Bir rüya görüyorsun terlemişsin sırlıslıkla
Vurulup düştüğüme inanmak istemiyorsun
Oysa bir kente girişin provasası oluyor ölümüm
Yeis yok, bir misillemedir bütün hatıralarım
Yalnız yıkık bir duvar var karşıda ve bir kadının
Cesedi üstünde uçuşup duruyor takvim yaprakları

Seni bekliyorum orda, meydan saatinin altında
Bir James Dean filmine gideceğiz gelersen
Cehennem hızıyla çarparken mutsuzluğun çelik zırhına
Soluk soluğa yaşanacak tüm imkânsızlıklar
Böyle olmalıydı ve oldu işte diyecek oğlum

Babamsa bir ağıta benzeyecek k llerimi avu larken

Bütün köprüleri dinamitledim ve geldim i te

Bir kente girmemiz nasıl gerekiyorsa  yle

Apansız  ıkmalısn kar ıma

Ki unutulmuş

Bir kar ı ıkı  olmalı dünyaya

Seninle her kar ıla mamız

Mağlubuz. Durmadan kazanan bu hayat

Basit bir   k ğıtcı sadece, bir sahtek r

Be benzemezle rest çekiyorum ama o

Biliyor bunu ve çekiliyor oyundan, yokum diyor

D n bir demirciydim oysa ben, ufku eritirdim

Bugünse ateş altındayım hatıralarımı yazma

Hatıralarımı yazma tarih sanıyor birileri

ÇOCUKSUN SEN / II

Çocuksun sen sesinin çağlayanına düştüm
Bir çiçeğe tutundum düşerken, ordayım hâlâ
Sallanıp durmaktayım bir saatin sarkacı
Nasıl gidip geliyor gidip geliyorsa öyle
Zaman benim işte, nesneleşiyor tüm anlar
Dursam ölürüm paramparça olur dünya

Çocuksun sen sesinin çağlayanına düştüğüm
Uçurum diyordun bir aşk uçurum özlemidir
Bırakıyorum öyleyse kendimi sesinin boşluğuna
Tutunabileceğim tüm umutları görmiyeyim için
Gözlerimi bağıyorum geceyi mendil yaparak
(Gözlerim biryerlerde daha bağlanmıştı, bunu
Unutmuyorum unutmuyorum unutmuyorum hiç)

Bir rüzgar esse ellerin fesleğen kokuyor
Kırlangıçlar konuyor alnına akşamüstleri
Bu yüzden bir kanat sesiyim yamaçlarda

Üzgün bir erguvan ağacıyla konuşuyorum
Ayrılığın zorlaştığı yerdeyim ve dalgınlığım
Bir mülteci hüznüne dönüyor artık bu kentte

Çocuksun sen alınına kırlangıçlar konan

Bir bulutun peşine takılıp gittiğimiz yer
Okyanus diyelim istersen ya da sen söyle
Batık bir gemiyim orda, seni bekliyorum
Upuzun bir sessizliğim fırtınalar patlarken
Gövdem köle tacirlerinin barut yanıkları içinde
Ve gittikçe acıtıyor yaralarımı tuzlu su

Çocuksun sen, büyümek yakışmazdı hiç
Gülüşünün kokusuyla yeşerdi bir elma ağacı
(Soluğunun elma kokması bundandı belki)

Bir elma kokusuna tutundum düşerken
Sallanıp durmaktayım bir saatin sarkacı
Nasıl gidip geliyor gidip geliyorsa öyle

Çocuksun sen, çocuğumsun

İMLÂSIZ

Hep denedin.Hep yenildin.

Olsun. Gene dene, gene yenil.

S. Beckett

Ayağı kayan bir çocuk

Kadar şaşkınlım, bilemedim

Düz yolda yürümenin imlâsını

Kanayan dizlerime bakıp da

Ağlamayı öğrenemediğim gibi

Sevgilisi değildim kadınlarımın

Bir papağan tüneğiydim belki

Ama birkaç sözcük öğrendiysem

Kadınlardan öğrendim, yine de

Bilemedim sevgilim diyebilmeyi

Büyülendim ama büyüyemedim

Aklım ermedi aynalara ve suya

Yüzümü gösterip kalbimi neden

Sakladıklarını öğrenemedim

Şaşkınım, cahilim ben bu dünyada

GİTMEK

Bu vadideki karanlığı
ve büyük soğuğu düşün

B. Brecht

Gitmek. Bir hançeri inceltip
Okyanusa daldırmak isteği
Ya da düşebilmek atlasların
Dışına ki ey kalbim
Yalnızsın bu yolculukta da

Gitmek. O kaos duygusu, aklın
Sarsıntılarla yorgun düşüşü
Bilincin kamaşması belki de.
Rehin bırakılacak bir şey yok
Unuttuklarından başka.

Gitmek. Bir büyü gibi saran
Ağrılar yumağı, kıskırtılmış
Düşlerdir ki sen şimdi
Esirgeme kendini kalbim

Kederin o derin yalnızlığından

AŞKLAR MI

I.

Aşklar mı diyordun, anladım

Senin incindiğin benimse

Yollara düştüğümdür yeniden

II.

Biten bir aşk için

Söylenecek söz şu olmalı:

- Güzeldi yine de

III.

Hiç kimse bir aşkı

Onarmaya kalkmasın

Kaybedilmeye değer

En güzel anında bitirilmişse eğer

II.

belki yine gelirim

KALBİM UNUT BU ŞİİRİ

Uğuldayan ve hep uğuldayan
bir orman kadar üşüyorum şimdi
yanlış rüzgarlar esiyor dallarımda
yanlış ve zehirli çiçekler açıyor
Kanımda kocaman gözleriyle bir çığlık

Su ve ses kadar beklediğim
ne kaldı geride, bilmiyorum
uzanıp uyumak istiyorum gölgeme
ve sarınmak o kocaman gözlerin
uğuldayan rüzgârlarına

Bir acıyı yaşarım ve zehrinden
çiçekler üretirim kömür karası
uçurum kadar bir yalnızlık
yaratırım kendime, atlarım
Anısı yoktur küçük rüzgârların

Yapraklarım yok artık kuşlarım yok
büsbütün viran oldu dağlarım

ezberimdeki türküler de savrulup gitti
ömrümün karşılığı kalmadı sesimde
sesimde yalnız ormanların gümbürtüsü

Yanlış, daha baştan yanlış
bir şiirdi bu, biliyorum
ve belki ömrümüzün yakın geçmişi
bu kadar doğrudu ancak, kimbilir
Kalbim unut bu şiiri

BELKİ YİNE GELİRİM

Cemil akır hocaya

Dudaklarımı kanatırcasına ısıyorum günlerdir
her sözcük dilimin ucunda küfre dönüyor çünkü
Bir gök gürllese bari diyorum bir sağnak patlasa
bitse bu sessizlik, bu kirli yapışkanlık bitse
ama bir tufan az mı gelir yoksa yine de
yırılan ve parçalanan bir şeyler olmalı mutlaka
hiç durmadan yırılan ve parçalanan bir şeyler

Oysa ne kadar sakın bu sokaklar ve bu kent
ne kadar dingin görünüyor bana şimdi gökyüzü
Gidenler nerde kaldılar, özledim gülüşlerini
bir kenti güzelleştiren yalnız onlardı sanki
onlardı çocuklara ve aşka ölesiye bağlanan
kadınları güzelleştiren herhalde onlardı
“Tükürsem cinayet sayılır” diyordu birisi
tükürsek cinayet sayılıyor artık
ama nerde kaldılar, özledim gülüşlerini onların

Uzun uzun bakıyorum kıvrılan sokaklara
tek yaprak bile kıpırdamıyor nedense
ve tek tek söndürüyor ışıklarını varoşlar
alnımı kırık bir cama yaslıyorum, kanıyor
kanımın pıhtılarında güllerin serinliği
ve fakat bir cellat gibi yetişiyor pusudaki
Dilimin ucunda küfre dönüyor her sözcük

Yaşamak neleri öğretiyor, düşünüyorum
okuduğum bütün kitaplar paramparça
çıkıp dolaşıyorum akşamüstleri birbaşıma
bir uçtan bir uca yalnızlıklar oluyor kent
bulvar kahvelerinin önünden geçiyorum
sırnaşık aydınlar, arabesk hüznler
bir gazete sayfasında sereserpe bir yosma

Sesler gittikçe azalıyor, kuşlar azalıyor
ve ne zaman yolum düşse vurulduğun yere
kızgın bir halka oluyor boynumda o sokak

hüznü yalnız atlarımız duyuyor artık
biz çoktan unutmuşuz böyle şeyleri
ama içimde bir sırtlanın dalgın duruşu
ve dilimin ucunda küfre dönüyor her sözcük

İçimde zaptedilmez bir kırma isteği
dizginlerini koparan bir at sanki bu
soluksoluğa kalıyorum her sonbahar
ve sevgilim ne zaman hoşgörülü olsa
bir yolculuk düşüyor aklıma, gidiyorum
bütün gençliğim böylece geçip gitti işte
ama hâlâ bir şeyler var vazgeçemediğim

Hangi duvar yıkılmaz sorular doğruysa
bir gün gelirsek hangi kent güzelleşmez
şiiirlerim bir dostun vurulduğu yerde yakıldı
geri almıyorum külleri yangınlar çıksın diye
Devriyeler çıkart şimdi, bütün ışıklarını söndür
sorduğum hiçbir soruyu geri almıyorum ey sokak
ve dilimin ucunda küfre dönüyor her sözcük

Dudaklarımı kanatırcasına ısıyorum günlerdir
bir gök gürlese bari diyorum bir sağnak patlasa
bitse bu kirli ve yapışkan sessizlik, hiç gitmesem
oysa ne kadar sakın sokaklar, kent ve bütün yeryüzü
ipince bir su gibi sızıyorum gecenin تنها göğüne
sessizce çekip gidiyorum şimdi, sessiz ve kimliksiz
belki yine gelirim sesime ses veren olursa bir gün

KAYIP ADRESTEKİ

I.

Sen dostumduñ benim, gülünce güneşler açardı
su gibi azizdin, yurduñduñ alnında ateşler yanan
ışıklı bir ırmak gibi aktığımız o uzun yürüyüş
daha düñdü sanki, her patlayan sağanak bunu anlatır
fabrika düdüğü bunu anlatır bana her vardiyada

Hazırladığımız ilk taşbaskısı afişi anımsar mısın
bükölüp giden kent sokaklarını, fabrika önlerini
sonra kitapları (kokuları hâlâ burnuñda onların)
Hangi mayısta taşıdık kentlere güllerin rengini
gerçi gülistan olmadı ömrümüz, gam değil
Belki tanırdın ilk vurulanı, o gün hiç ağlamadık
hayır ağlamadık çıldırdık o gün çıldırasıya
adını çocuklarımıza verdik onun, çoğaldı
mezarlar çoğaldı o günden sonra, yetişmedi bize
öldürülecek kadar büyümüştük, öyle demişlerdi

Ve hayat öylece akıp durdu işte, akıp duruyor
Kimilerinin bakışlarına yine karlar yağmış
saçları dumanlı bir geçit sanki, dudakları lâl
Kitap yakanlar eksilmiyor, şu uçuşup duran
kırlangıç ölülerini görüyor musun kentin üstünde

Sen dostumduñ benim gülünce güneşler açan
bulutlara rüzgâra asarım suretini her akşam
her akşam bir mektup yazarım dağlar kadar
Kayıp bir adresten geliyor sesin şimdi, üşüyorsun
Unutma, dostumsun sen, nerdeysen orda ölmek isterim

II.

Kasabalı bir hüznün çökerdi söylediğin türkülere
meşeler göğerrir kalbin rehin kalırdı o huysuzda
ve akşam soframıza ağarken bir yayla bulutu
kuşları ürkütölmüş bir dal gibiydin, öylesine mahzun
efkâr da yakışırdu sana, ilk kadeh kekik kokardı

Kısa pantolonlu resimlerimiz sararmadı daha
ilk sigarasını bölüşen iki okul kaçığı iki haylaz
hiç kimseler anlamıyor muydu o günlerde
ilk sevgilileriyle denizaşırı yolculuk düşleri kuran bizi
ve ne çok yalnızdık sinemalar olmasa

Unutalım mı şimdi kente indiğimiz o ilk günü
sabahlara kadar okuduğumuz o kitapları
kar aydınlığında yürüdüğümüz yolları unutalım mı
Artık çok geç, işçiler seni soruyor ve ötekileri
her karşılaşmamızda sizi konuşuyoruz uzun uzun

Anımsar mısın odamızın talan edilmesini

her katta yaralı bir kardeşin ılığını sonra
kantinde kitaplar yırtılıyordu, delik deşikti duvarlar
mosmor bir ılıktı gözleri malatyalı kızın
sana hep o huysuzu anımsatırdı, bilirdim

Kimilerine göre ancak ölümü güzelleştirirdik biz
birer çılgın mıydık gerçekten, serseri bir rüzgar mıydık
göğermiş meşeler kadar yakın mıydık bulutlara
ve tarih upuzun bir hikaye miydi -öyle diyorlardı-
bir işçi kıza söyledim bunları, yalandır, dedi

Anlamını yitiren birşeyler mi var şimdilerde
yazdığım şiirlere yabancıyım, sokaklara yabancıyım
taşı delemiyor bir ılık ve apansız bir
su oluyorum ipince, kendime sızıyorum
dünya yetmiyor bazan, bırakıp gidebilir miyim

Ve hayat böylece akıp durdu işte, akıp duruyor
kentler karıncalanmış birer namlu gibi
upuzun yatıyorlar dizlerimde ama sımsıcak

meşeler göğermiş diyorsun varsın göversin
her yaprak bir öpücüktür sana o huysuzdan

Sen dostumduñ benim gülünce güneşler açan
bulutlara rüzgâra asarım suretini her akşam
her akşam bir mektup yazarım dağlar kadar
meşeler göğermiş diyorsun varsın göversin
unutmadım bırakıp giderken söylediğın sözleri

KUŞ ÖLÜMLERİ

Gittikçe yalnızlaşıyorum bir sen varsın
karşılığı olmayan sorular düşüyor aklıma
ve kuşların intihar tasarısından sözediliyor kentte
soğuyan ellerinde kalıyorum bir kırlangıç gibi
Ellerin bir mecnun yurdu, upuzun bir sessizlik
birlikte okuduğumuz kitaplar kadar sımsıcak

Biz bu kitapları ne zaman okuduk ve niçin
her satırını çizip notlar düştük kıyılarına
Dünya upuzun bir çöl sanki, bir buzul kütlesi
karşılık bulamıyorsun aklıma düşen sorulara
ve düşüşüp duruyor kırlangıçlar, üşüyorum
bir yolcu hüznüyle geçip gidiyor ömrümüz
Sesine bir esmerlik düşüyor parçalanıyor yüzün
kayıp gidiyor parmaklarımın arasından
bir aşkı anlatmak için seçtiğim sözcükler
Hep yanlış numaralar düşüyor telefonlarda
kaçırıyor korkulu bakışlarını eski tanıdıklar

Bir sen varsın kurtulursam bu aşkla kurtulurum

Gülüşü süt mavisi insanlar vardı / neredeler şimdi

çoğunun adını unuttum çoğunun kimliğinde

kazınmış adresler

Nevin canına kıydı geçen gün, şiir gibi bir kızı bilirsin

Öner enfarktüs geçirmiş içerde, kesik kesik
öksürürdü

eskiden

Ayşe ise acemi bir sokak yosması artık

Üşüyorum, ama sen anılarla sarma beni ve
anlat

yalnızlığımızı

Bu kent kuşların intiharını umursamıyor artık

ve göğsüm buz kesmiş bu üşüten yalnızlıkta

Birlikte çay içtiğimiz sokaklarda yürüdüğümüz

o süt mavisi gülüşler güz solgunluğunda şimdi

unuttum çoğunun adını çoğu voltalarda yıllardır

nasıl da sessiz yaşıyor gürültüler ortasında

Bir daha hiç öpüşmeyecek gülçin

o çok sevdiği porselen fincanla çay içmeyecek

uzatamayacak saçlarını sevgilisinin istediği gibi

gittikçe yalnızlaşıyorum, üşüyorum,
unuttum

sanıyordum

yazılsa destan olacak bir aşkın serüveni

şiiirimde bir dipnot olacak şimdilik

GİDERSEN YIKILIR BU KENT

Gidersen yıkılır bu kent, kuşlar da gider
bir nehir gibi susarım yüzünün deltasında
Yanlış adreslerdeydik, kimliksizdik belki
sarışın bir şaşkınlık olurdu bütün ışıklar
Biz mi yalnızdık, durmadan yağmur yağırdı
üşür müydük nar çiçekleri ürperirken

Gidersen kim sular fesleğenleri
kuşlar nereye sığınır akşam olunca
Sessizliği dinliyorum şimdi ve soluğunu
sustuğun yerde birşeyler kırılıyor
bekleyiş diyorum caddelere, dalıp gidiyorsun
adını yazıyorum bütün otobüs duraklarına
öpüştüğümüz her yer adınla anılıyor
bir de seni ekliyorum susuşlarıma

Selamsız saygısız yürüyelim sokakları
belki bizimle ışıklanır bütün varoşlar

geriye mapusaneler kalır, paslı soğuklar
adını bilmediğimiz dostlar kalır yalnız
yüreğimize alırsız onları, ısıtırsız
gardiyan olmayız kendi ömrümüze her akşam

Gidersen kar yağar avuçlarıma, üşürsün
bir ceylan sessizliği olur burada aşklar

Fiyakalı ışıklar yanıyor reklam panolarında
durmadan çoğalıyor faili meçhul cinayetler
ve ölü kuşlar satılıyor bütün çiçekçilerde
menekşeler nergisler yerine kuş ölüleri
bir su sesi bir fesleğen kokusu şimdi uzak
yangınları anımsatıyor genç ölümlere artık

Bulvar kahvelerinde arabesk bir duman
sis ve intihar çöküyor bütün birahanelere
bu kentin künyesi bellidir artık ve susuşun
isyan olur milyon kere, hiç bilmez miyim
Sokul yanıma sen, ellerin sımsıcak kalsın
devriyeler basıyor karartılmış evleri yine

Gidersen yıkılır bu kent kuşlar da ölür

bir tufan olurum sustuğın her yerde

ANISI BİZ OLALIM BU SOKAKLARIN

Anısı biz olalım bu sokakların

öpüşmediğimiz tek saçak altı

hiçbir otobüs durağı kalmasın

Biz yürüelim kent güzelleşsin

gürültüsüz sözcükler bulalım

yeni sevinçlere benzeyen

Biz gelince bir yağmur başlar

yüzün çizilir buğulanan camlara

bir uzun karartma biter

akasyalar köpürür birdenbire

ve her avluda adınla anılan

çiçekler sulanır akşamüstleri

Bir arkadaş evine uğrarsınız yolüstü

bir fincan kahve içeriz, ısıtır bizi

başını sessizce omzuma koyarsın

gülüreyhan olur soluğun

Biz kalırsınız kuşlar dönüp gelir

her balkonda bir menekşe sesi

Belki yeniden güzelleştiririz

adları değiştirilen parkları

perdeleri hiç açılmayan evlerde

ışıklar yanar çocuk sesleri duyulur

tanıdık sevinçlerle dolar yeniden

kendi sesini kemiren alanlar

Anısı biz olalım bu sokakların

ve hiç durmadan yağmur yağsın

Biz gürültüsüz sözcükler bulalım

sarmaşıklar fısıldaşsın yine

Gidersek birlikte gideriz

yeni sevinçler buluruz hüzne benzeyen

ÖZLEMEDİM SENİ

Hiç özlemedim seni

Özlemek dostluktandır

dostluğundan öte bulmalıyım seni

Sıcaklığını bulmalıyım

dokunuşları, kenetlenişi

Terimizle sulanmalı yeryüzü

güneş terimizde ısıldamalı sabah olunca

Apansız fırtınalar çıkmalı

sarsılmalıyım

Özlemek

yanında olmak isteğidir

gülüşünü görmek biraz da

Hiç özlemedim seni

Saçlarına gül takmam

bir ırmak gibi akıtırım ovaya

soluğunla yanar

dudaklarımın bozkırı

Akkor halindeki ufuk

bakır bir tel gibi eriyip gider

kraterler ortasında kalırım

Toprak yarılr birden

su kirlenir

Ürpertir bu coğrafya

bu serüven

ikimizi bir anda

yaşadığımı duyarım

Hiç özlemedim seni

özlemek dostluktandır

dostluğundan öte bulmalıyım seni

SIĞINAK

Sözün yine hep aşktan yanaysa
sevgilim sen sakla bir kaçağı
Belki yorgun ve yaralıdır hâlâ
ölüm basmıştır son sığınağı

Sus ve sadece dinle sessizliği
perdeleri çek ışıkları söndür
Bir selam bir haber gönderir belki
sesleri hiç duyulmayan dostlar

Bir cigara sar bitlis tütününden
bir çay demle sonra, anısı kalsın
Bekle başında onun sabahadek

Belki benim sana böyle sığınan
yapayalnız ve öylesine yorgun
kimliği duvarlarda kalan bir kaçak

GÜLÜŞÜN EKLENİR KİMLİĞİME

Gün biter gülüşün kalır bende
anılar gibi sürüklenir bulutlar
Ömrümüz ayrılıklar toplamıdır
yarım kalan bir şiir belki de

Aykırı anlamlar arayıp durma
güz biter sular köpürür de
kapanmaz gülüşünün açtığı yara
uçurum olur cellat olur her gece

Her gece yeniden bir talan başlar
acı ses olur, ses deli bir yağmur
eski bir eylüle gireriz böylece

Sığındığım her yer adınla anılır
ben girerim, sokağı devriyeler basar
bir de gülüşün eklenir kimliğime

İLHAN İÇİN DÖRTLÜKLER

I.

Sustuğun yerde insan katlolur
Kana bulanır kitap, ışıklar kan kokar
Kentın yüreğı yanmazsa ey oğul
Türküler diyarı büsbütün viran olur

II.

Yine elbasacaksın o kitaplara
Dostun, kardeşin, aydının elbasacak
Birşeyi hiç unutmayacak üniversiteli genç
Bedeli canla ödenmiştir elindeki kitabın

III.

İlhan diyarından bir kitap
Gül mü desem kan mı
Türküler bilir belki yine de
Gül müdür açan yoksa kan mı

III.

su çürüdü

SOLUK SOLUĞA

I.

Hep yanıldı ve yenilgilere uğradı
ama atıldı yine de yeni serüvenlere
Vakti olmadı acıların hesabını tutmaya
durup beklemeye, geri dönmelere vakti olmadı

Yangınlarla geçti ömrü ve hep yalnızdı
- ki onlar daima birer yalnızdırlar
Nerde doğmuştu ve ne zaman kopup
gitmişti o kentten anımsamıyor artık
Hangi sokaktaydı ilk sevgili ve hâlâ
sürüp gider mi ilk öpüşmenin esrikliği
Gizlice buluşmaya gelen ve ölürcesine
korkular geçiren o kız nerededir şimdi
Sensiz olursam yaşayamam diyen
o liseli kız hangi kentte kaldı
ve o sarışın

o afeti devran bekler mi hâlâ
atlas yataklara sererek yaşamanın anlamını

Üşüten bir acıydı belki her ayrılık
her yolculuk yangınların başladığı yereydi
ama vakti olmadı hesabını tutmaya
aşkların, ayrılıkların ve anıların

İstese de kalamazdı vakti gelince
geyik sesleri yankılanınca yamaçlarda
yürek burkulması ve hüznün ve keder
aralıksız doldururdu acıların bohçasını
Dudaklarında öpüşlerin gül esmerliği
içinde kıpırdanıp durur ufuk çizgisi
Ay bile soğuktur o zaman
bir buz parçasıdır

Çaresiz çıkılacaktır o yolculuklara
ki bir ömrün karşılığıdır serüvenler

Biraz da serüvendi yaşamak
belki yatkındı büyük yolculuklara

ki serüvenler daima büyük aşklar
ve büyük yolculuklarla başlar

Anıları, aşkları ve bir kenti
bırakıp gidebilirdi apansız
Apansız başlardı yolculuklar
hangi saatinde olursa olsun günün
ve hep kar yağırdı nedense
durmadan kar yağırdı yol boyunca
ve nasılsa yok olup giderdi hüznün
kent görünmez olunca arkada
Ne bir veda sözcüğü dökülürdü dudaklarından
ne de dönüp bakardı geriye bir kez olsun

Ne zaman yollara düşse biterdi acılar
gül yüzlü sular fışkırırdı toprağın karnından
kavaklarsa oynak bir çingene kızı
her kıpırdanışında açılıverir uzun ince bacakları

Mekân tutmak ve her akşam aynı ufukta

güneşin batışını görmek ölümdür biraz
ölümdür biraz hep aynı yatakta
aynı kadınla sevişerek sabaha varmak
Kitapları hep aynı raflara sıralamak
aynı eşyayı kullanmak eskimektir biraz
soluk soluğa yaşamalı insan
her sabah yeni bir şeyler görebilmeli
ve cehenneme dönse de bütün bir ömür
mutlaka bir şeyler değişmeli her/gün

Ey o büyük yolculukların ürperten heyecanı
okyanus dalgalarının sesleriyle dol bu ömre
ölüme ve aşka durmadan kement atan
serüvenlerle geçsin yaşamak

Buz tutmuş bir dünya ortasında
yollara düşerdi o hep aynı ıslıkla
önünde dağlar, uçurumlar
ve günlerce süren okyanus fırtınaları

sarsılan gök, yarılan toprak
çelik uğultularla burgaçlanırken
yaşamak işte öylesine kucaklardı onu
ve her nasılsa keklik sekişli
bir aşkın sevinci dolardı yüreğine
çıkartıp atardı o zaman deli bir ırmağa
ne kalmışsa bir önceki serüvenden

Soluk soluğa yaşadı kentleri, aşkları
bağlanacak kadar kalmadı hiçbirinde
pervasız bir acemi, bir çılgın
soyu tükenen bir bilgeydi belki

O yalnız kaybetmesini öğrendi ömründe
avucundan dökülen kum taneleriydi her şey
ne bir serseriydi ne de yılgın bir savaşçı
ama kendi kafasıyla düşünen ve hakkında
ölüm fermanları çıkarılan biriydi belki
Sevince deli gibi severdi
pervasız severdi sevince

dövüşmek ancak ona yakışırdı
ona yakışırdı aşklar ve yolculuklar
yoktu bağlandığı herhangi bir şey
bulutlar gibi çekilip giderdi seslerin arasından

Ne bilir ömrün değerini bir çılgın
yalnızca kendini yaşamayı nerden bilebilir
ve başarısız eylemler çağında o
kaçabilir mi binlerce kez ölmekten

Yerleşik yargıları olmadı hiç
kurmadı güzel gelecek düşleri
nerde bir yangın, nerde tehlike
o mutlaka ordaydı birdenbire
Dinsizdi, özgür sayılırdı belki
ama bağlanmadı özgürlüğe de
Hiçbir yerde yeterinden çok kalmadı
beklemedi anılar sarnıcının dolmasını
şikayetsiz yaşadı yaşadığı her günü
yoktu yüreğinde pişmanlıkların izi

Ayrıntıların izi kalmamış artık
üst üste yaşanmakta ayrılıklar
ve bir bulut gibi sıyrılıp gidilmiştir
dağların, denizlerin üzerinden

Geride kalan ne varsa soluktur şimdi
titreyen kandiller gibi sönmek üzeredir
(ve her yıl biraz daha harabeye dönen
o eski konaklar gibidir anılar
gül bahçeleri, sessiz koru ve orman
yabanıl otlar içinde kaybolur gider)
Belki bir sağanak boşanır apansız
yüzyıllık bir yağmur başlar
ve sinsi bir hastalığa dönmeden alışkanlıklar
yok olup gider her şey, belki kül olur

Hırçın bir okyanustur yürek
dar gelir ufuk ve mutluluklar çevreni
anılarsa birer çıban izidir
yaşanmaz onların ölgün gölgesinde

Durgun bir su gibi aktı mı yaşamak
ve zaman uysal bir kısrak gibi dinginleşti mi
anısız kalınmıyor artık ne yapılsa
kuşatıyor yolları, aşkı ve ömrü
bekleyişleri kemiren çakal sesleri
Oysa bütün köprüler yakılmalı ayrılıklar vakti
ve herhangi bir şeyle eşit olmaksızın
yollara düşmeli habersiz ve sessiz
Çürük bir diş gibi kanırtıp kentleri
dünyanın ağzını kanlar içinde bırakmalı

Bir ömrün olgunlaştıramayacağı
acemilikler toplamı ve bir çılgın
boyun eğmedi kendine bile
seçme zorunda kalmadı yaşamayı

Nasıl bağlanmadıysa yere ve zamana
bağlanmadı kendine de ömür boyu

dağlara tırmanan atlar gibi
soluk soluğa yaşamak istedi dünyayı
bir şahan gibi bulutlara kurdu
dumanlı sevdaların yörük çadırını
sıradan bir gezgin değildi hiç
dövüşür gibi yaşadı yolculukları
belki korkusuz sayılmazdı büsbütün
korkardı korkulara düşmekten zaman zaman

Ve bütün gemileri yakıp
yollara düşerdi o hep aynı ıslıkla
mutlu muydu, hiç düşünmedi böyle şeyleri
umutlardansa nefret etti daima

Hep yanıldı ve yenilgilere uğradı
ama atıldı yine de yeni serüvenlere

Pervasız bir acemi, bir çılgın
soyu tükenen bir bilgeydi belki

Ama bir şey vardı yine de
başarısız ihtilallerden kendine kalan

(.....
.....

II.

Büyük aşklar yolculuklarla başlar
ve serüvenciler düşer bu yollara ancak

Onlar ki dünyanın son umudu
soyları tükenen birer çılgındırlar

Ne bir adresleri vardı onların yeryüzünde
ne de aşktan başka bir sığınakları

Ama yaşarlar dünyanın dört bir yanında
ölümle alay ederler sanki

Nerde beklenirse ordaydılar
bir kez bile gecikmediler ömür boyu

Neydi onları ordan oraya
savurup duran şey

Onları daima yalnız kılan
neydi bu yaşam denilen gürültüde

Her dilden bir adları vardı onların
ama hiçbir ülkenin kimliğini taşımadılar

Sarışındılar belki de esmer
yani birçok yüzün bileşkesi

Ne altın arayıcısıydılar
ne de aylak bir gezgin

Vurulup düşseler de her kuşatmada
serüvencidir onlar ve hiç ölmezler

Ki onlar hep yalnızdır ve her nasılsa
bulurlar heder olmanın bir yolunu

Onlar ki bu dünyada
kahraman olmaya mahkûmdurlar

Sislenen anılar kaldı bize onlardan
renkleri bozulup duran solgun anılar

Nasıl yazılmalı ki silinip gitmesin
bulutlar gibi çekilmesin gök boşluğuna

Bileği güçlü ve gözüpek avcılar mıydı
onları kuşatıp yeryüzü cennetinden atan

Yoksa kendini tüketen hüznler miydi
vurulup düştükçe ışığını karartan

O serüvenlerin günlüğü tutulmadı
yazılmadı o insanların destan şiiri

Parça parça ettirilseler bir kartala
(ki sanırım böyle oldu sonları)

Fıskırır yüreklerinden
başarısız ihtilallerin yangınları

(.....
.....

Dünyanın cesur ulusları yoktu, cesur insanları vardı.

Onlar, aşkın ve hayatın havarileri, büyük serüvencilerdi.

Onlar, bu ihtiyar cadının maskesini parçalamak ve yeryüzü denilen cenneti bize sunmak istediler. Bütün ömürleri

bu kavgayla geçti. Ne adları vardı onların,

ne ulusları, ne dinleri ne de anıtları.

Ama biz onlar için ölüm fermanları hazırlayıp görkemli mangalar kurduk. Savaşlar açtık peşpeşe. Kentleri ele geçirip vahşi bir hayvan gibi avladık onları. Nerde görülseler

kurşuna dizdik ve süslü kemerler yaptık onların kafa derilerinden. Biz cellattık ve tarih suratımıza tükürürken,

bir kez bile bağışlanmayı istemedi onlar..

Derler ki, son büyük serüvenci yaralıdır hâlâ.....

ANLATIP DURDUM

Acının tutanakçısıydım
anlatıp durdum aşkları
ayrılıkları ve o destan
yalnızlığını ömrümüzün

Göçebe, gezgin ve aylak
biri miydim aklıma gelmedi
bir çingeneyle bir bilici
hep aynı şeydi bildiğim

Ve serseriliğimdi aşklar
bir masalcıydım belki de
yaşadım o büyük serüvenleri
yolculuklar tarihimdi benim
Acılar yaşanıyordu yurdumda
peşpeşe yakılıyordu kentler
Bense hep oralardaydım
daha yangın başlamadan önce

Hayır! yetmiyor aşkları

ayrılıkları ve büyük

serüvenleri anlatmaya

iyi bir şiir bile bazan

Ama ben yine de hep

anlatıp durdum ne varsa

ve neyi yaşamışsam

dövüşmesini bildiğim kadar

SIYRILIP GELEN

Soluk bir ay dolanıyor
kentin üstünde her gece
Her gece bilge bir gezgin
tavıyla adımlıyor yolunu

Güz yanığı bir durgun
sessizlikle örtülü her şey
ve yırtılmış bir tül gibi
savrulup duruyor zaman

Suların sesini dinle şimdi
ormanın fısıldayışlarını
usulca yarılıyor dağların göğsü
bir aşkı dinlendirmek için

Ve gözleri uzak yamaçlarda
aranıp dururken bir şeyleri
sessiz ve sakın beklemekte
bekledikçe bileylenen bir yürek

Belli ki dağların, denizlerin
ve göllerin üzerinden
sıyrılıp gelmektedir seher
Belli ki yakındır
doğayı ve hayatı sarsacak saat

BEKLENEN

Reklam spotlarının kirli ışıkları
ve çamur gibi bir yağmur altında
köşeleri tutmuş çiçek satıcıları
baharı getirmek istercesine kente

İstesen kucağına yığacaklar gülleri
Al götür, dağıt bekleyenlere
menekşe, karanfil ve nergis demetlerini
çağır insanları bahar kokusuna

Hele o dokuz on yaşlarındaki çocuk
nerden bulmuş bu çiğdemleri böyle
ve nasıl getirmiş çarpılmadan
kentin bu en işlek alanına

Kitap gibi kokuyor her demet
çiçek gibi kokuyor şiirler
- Sakın soldurma evlat
git / biraz yakınımnda dur

Gün kararmadan tükeniyor çiçekler

demet demet taşıyor birileri

- Demek ki bu kente bahar

güröl güröl gelecek ey oğul

HÂLÂ KOYNUMDA RESMİN

Sımsıcak konuşurdun konuşunca
ırmak gibi, rüzgar gibi konuşurdun
yayla kokuşlu çiçekler açardı sanki
çiğdemler güller mor menevşeler açardı
Sımsıcak konuşurdun konuşunca

Hâlâ koynumda resmin

Dağları anlatırdın ve dostluğu
bir ceylan gibi sekerdi kelimeler
Sesini duymasam çölleşirdi dünya
dağlar yarılr ırmaklar kururdu
bulutlar çökerdi yüreğime

Hâlâ koynumda resmin

Gün akşam olur elinde kitaplar
ve bir demet çiçekle çıkıp gelirdin
bir kez bile unutmadın “merhaba” demeyi
ve en yanık türküleri nasıl da söyledin

bir dostun vurulduğu gün

Hâlâ koynumda resmin

Kaç mevsim kırlara çıkıp

çiçekler topladık mezarlar için

Belki ürküttük tarla kuşlarını

belki kurdu kuşu ürküttük

ama aşkı ürkütmedik hiç

Hâlâ koynumda resmin

Ve hâlâ sınısıcak durur anılar

sınısıcak ve biraz boynu bükük

Ne varsa yaşanmış ve paylaşılmış

yasak bir kitap gibi durmaktadır

ve firari bir sevda gibi

Şimdi duvarlarda resmin

SİSLENEN

Gittikçe puslanıyor görüntü
sislenen bir aynaya dönüyor
yakın geçmiş de olsa artık
zor seçebiliyoruz birşeyleri
bulutlar çöküyor anılarımıza
Ama unutmuş değiliz yaşananı
buğulu bir düş gibi de olsa
duyumsuyoruz o kekre tadı
ve her anımsayıшта irkiltiyor
o soluksuz bırakan küf kokusu

Soluk renklere bürünse de
suyun ve göğün görüntüsü
yaşanan duyurulacaktır mutlaka
anlatacaktır bir çocuğa bunları
göğsü paramparça edilen biri

SU ÇÜRÜDÜ

I.

Yetmiş iki gündür bir dolapta kilitliyim. Yalnızca anahtar deliğinden hava giriyor ve ölü bir ışık sızıyor içeri. Yalnızlık hiç de tanrısal değil, görkemli değil. O yalnızca geçmişle gelecek, ölümle yaşam arasında kocaman bir karanlık nokta. Geçmiş ve geleceği olmayan, ölümle yaşam arasında irinli bir leke yalnızlık denilen. Şimdi ne varsa, anahtar deliğinden sızan havayla ışıktadır... (Farkına varsalar, kapatırlar mıydı onu da?) Bütün belleğimdekileri yokettim. Elektrikli bir aygıtla yaktım, jilette kazıdım. Çıgıllıkların aralığından uçurdum hepsini, kül edip savurdum.

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

II.

Zamanı yiyip bitirdi karanlık. Gece yoktu. Güneş çoktan kömürleşmiş ve yeryüzü yapışkan bir karanlıkla örtülmüştü. Yabanıl sesler geliyordu derinlerden ve karanlığı ince bir bıçak gibi yırtıyordu. Şaklayan kırbaç gibi... Acı duvarını aşan bu sesler, madeni bir gürültüye dönüyor ve yer kabuğunu zorluyordu artık. Sesim yoktu. Karanlığın karnında yitirdim sesimi. Kör bir kuyuda unutulmuş Yusuf'tum belki. Ama durmadan soruyorlardı. Tanrılar bilmiyordu sordukları şeyleri, peygamberler büsbütün hain çıkmıştı. Ama yine de soruyorlar, soruyorlar, soruyorlar...

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

III.

İki şeyi bilmek istiyorum. (Belki aynı şeyi iki kere bilmek istiyordum.) Duvarların rengi neydi? Derimin rengi neydi? Dokunuyorum duvarlara; parmak uçlarımla, avuçlarımla, dilimle dokunuyorum. Duvarların bir rengi olmalı. Ama hiçbir duvarcının, hiçbir ressamın bu rengi bildiğini sanmam. Adı yoktu bu rengin, kimyası yoktu. Belki renksizliğin rengiydi bu. Çürüyen bir beden kokusu duvarların rengi...

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

IV.

Bir böcek gibi antenlerimi gezdiriyorum bedenimde. Anahtar deliğinden sızan ölü ışıktaki ellerime bakıyorum. Ellerim... Sanki bir kadının memelerini hiç okşamamış, sıcaklığını duymamış. Ellerim... Her dizesi çılgın olan şiirleri yaratmamış sanki. Ne beyaz tenliyim artık, ne esmer, ne de kara... Cüzzamlının, vebalının bir rengi vardır. İrinin bir rengi... Ölünün bile bir rengi vardır ama derimin rengi yoktu. Belki çürüyen bir kentin rengiydi bu. Çürüyen bir dünyanın...

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

V.

Kıllı, ayakları üzerinde duramayan bir yaratıktım artık. Soyumun neye benzediğini unuttum. “İnsana benziyorlardı” diye duymuştum bir vakitler. Demek ki şimdi maymun halkasında insanlık...

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

VI.

Ağzımı anahtar deliğine dayayıp havayı emiyorum. Böcek sokması gibi bir yanma duyuyorum boğazımda. Oysa kuru bir yaprağı bile dalından düşürecek gibi değil bu kör esinti. Belki çöle dönmüş toprağa tek yağmur damlasının düşüşü yalnızca. Çamur gibi bir yağmur damlası... Ama toprak, bu damlayla çatlatacak bağındaki tohumu. Çöl, bütün vahalarını bu damlayla yeşertecek... Genzim yanıyor. İnce bir kan şeridi sızıyor dudaklarımdan. Kirli, sıcak ve simsiyah...

Adımdan gayrısını bilmiyorum.

VII.

Suyum, bir litrelik karton süt kutusu içinde. Yetmiş iki gündür sakındığım ve her gün ancak bir kere dudaklarımı değdirdiğim... Dilimi bir köpek gibi değdirdiğim. (Dilin suya dokunuşu... Bir süngerin denizi yutuşu yani. Bir çölün seraba kesilmesi bir an için.) Her gün ancak bir kere değdiriyorum dudaklarımı suya. Dilimi kaçırıyorum artık. Sünger, bütün vantuzlarını birden uzatmasın diye... Bataklıkta suyun da bir su yanı vardır. Çürüyen bir bedenin bile dayanılabilir kokusuna. Kutuda kalan son bir yudum su, bu bile değildi artık. Küstü, öldürdü kendini su...

Su çürüdü...

Adımdan gayrısını bilmiyorum...

IV.

saklı kalan

SAKLI KALAN

Günlüğü eksik tutulan güz
usulca çekilmiş de kıyıya
bütün gürültülerden uzakta
eğiriyor suların köpüğünü
Belli ki duymuyor dağların
uğuldayan yalnızlığını

Bekleyişin ve acıların
uğultusudur yalnızlıklar
Kimi kez kuşatabilir büsbütün
doğayı, aşkı ve yaşamı
Ama kayalıkların karanlıklarına
hiç sığar mı bir dağın yalnızlığı

Bir çiçek bile doldurabilir
uçurumların derin oyuklarını
Oysa o bir çatlaktan fışkırıp
bir yangın gibi büyüyendir
Belli ki duymaktadır kalbinde

aşkın saklı yalnızlığını

Anımsanan ne varsa şimdi

biraz acıya dönüktür yüzü

ve solgun bir gülümseyiş

gibi sararken sessizliği

taşır bekleyişin gizinde

aşkın saklı yalnızlığını

Günlüğü eksik tutulan güz

eğirirken suların köpüğünü

ey alınan susuşundan üzünc

gizli öfkesinden kan sızan

kalbini suların göğsüne bastır

duyacaksın kalbimizin atışlarını

KONUĞUM OL

Bir akşam konuğum ol
oturup konuşalım biz bize
Anıların çubuğunu yakıp
uzatalım geceyi biraz

Geçmişe bir el sallayıp
yaşanan günleri konuşalım
ve günlerin üstüne çöken
dumanlı, isli havaları

Kendimize daha az zaman
ayırsak da olur geceden
Çünkü boğulabilir insan
yalnız kendini düşünmekten

Kapağı açılmayan kitaplar
unutulmuş aşklar gibidir
Kitaplardan söz edelim
ve onların gizli kalmış

sessiz tadlarından
Sabaha doğru perdeyi
aralayıp ufka bakalım
ve bir çocuk gibi
hayretle seyredelim
güneşin kızıllığını

Konuşulmadan kalan
daha çok şey vardı
diye düşünerek çıkalım
güneşle kucaklaşan balkona
— Üşütmesin sabah serinliği

Bir bardak demli çay
burukluğu gibi kalsın
gecenin ve sabahın tadı
yaşasın anılarımızda

Konuğum ol, oturup
konuşalım bir akşam
ve uzatalım geceyi

sözün çubuğunu yakarak

ŞİİR VE YAŞAM

I

Yaşananı aşan sevda yorumu
Şiirin kanıyla yoğrulmamışsa
Gülün hevengini coşturan bengisu
Verilmemiştir çeliğin damarına

II

Şiirden söz açılınca
Diyor ki bana konuğum
— Başka söze gerek yok
Aşktır onun tarihçesi

“BEKLE BENİ”

Karlar tozarken bekle

Ortalık ağarırken bekle

Kimseler beklemezken bekle beni

K.Simonov

I.

Bekle beni küçüğüm

umudu karartmadan

sevinci yitirmeden bekle

döneceğim bir gün elbet

bekle beni

Bahar geldiğinde

kırlara çıkacaksın

dizboyu otlar üstünde

koş koşabildiğinde

ve sakın yitirme neşeyi

Kırların sessizliğinde
yüreğinin sesini dinle
ve orada benim için
küçücük bir yer ayır
ve bekle beni küçüğüm

Doğa pervasızdır biraz
bakarsın en olmaz yerde
masmavi bir su fışkırır
ve suyun ısıldayan göğsünde
sevincin nilüferleri

Bahar şaşırtmasın seni
sırtüstü uzan bir gölgeye
suların, kuşların sesini dinle
ve bekle beni orada
döneceğim küçüğüm

II.

Mapusane türküleri
hüzünlüdür biraz
belki her dinleyişinde
yüreğin burkulmakta
için sızlamaktadır

Ama acılara alışılmaz
birşeyler var değişecek
birşeyler var
değiştirmemiz gereken
önce acılardan başlanacak

Beş on yıl dediğin
pek kolay geçmeyebilir
üstelik bu savaş
bu kahredici kıyım
bitmeyebilir daha uzun süre

Ama sen sahip çıkarak
yaşama ve sevince

bekle beni küçüğüm

acılar bitecek bir gün

sevgiler çiçek açacak

Mapusane türküleri

hüzünlüyse de biraz

yüreğin burkulmasın

için sızlamasın sakın

ve bekle beni küçüğüm

III.

Kış kıyamet bir gün
bakarsın çıkıp gelmişim
varsın azgınlaşsın tipi
ve uğuldayadursun
dışardaki rüzgâr

Sakin şaşırma küçüğüm
üşümüş bir serçe gibi
titremesin ellerin
apansız çıkıp geleceğim
kış kıyamet de olsa bir gün

Uğuldayan bu rüzgâr
bu delice yağan kar
ürkütmesin seni
direnmehtir artık
bekleyişin öbür adı

Sen türküler söyle
ve gülümse küçüğüm

Çünkü sesinin

ırmağıyla yeşerecek

hasretin bozkırları

Bekle beni küçüğüm

umudu karartmadan

sevinci yitirmeden bekle

döneceğim bir gün elbet

bekle beni küçüğüm

VOLTADA

1.

Tutukluların iç dünyaları
elle tutulurcasına görülür
günün o en güzel vakti
atılan voltalarda

2.

Tay sekişli adımlar
ustasıdır voltanın da
her türlü dönüşü kıvrak
akışkan ve deneylidir

3.

Ayağına tetiktir
mavraya düşkün olan
tek ciddiye aldığı şey
günlük voltalardır onun

4.

Tek başına acemi
adımlarla salınırken
düşürür tesbihini sık sık
voltanın yeni konuğu

5.

Yağmalanmış bir kent
gibidir mektupsuz kalan
ayak uyduramaz bir türlü
hiçbir çeşidine voltanın

6.

Avlunun dört yanını
yeniden keşfedercesine
ağır adımlarla adımlar
düşündüğünü kendine saklayan

7.

Temmuz ağustos sığağında
cayır cayır yanarken avlu
siyasiler yine voltadadır
diğerleriyse hep gölgede

8.

Akşam olmadan daha

kitlenir kapılar ardımızdan

ve başlar geceyarısına doğru

avlude yıldızların voltası

İÇERDEN DÜŞÜNCELERİ

YENİ

ÇIKANIN

I.

Ve işte dışardayım!

Ey dünya ey yaşam

kanadımsın kolumsun

uçur beni dağdan dağa

II.

“Ve işte dışardayım!”

Bu bir tek sözün gizi

nasıl sarsıcı oluyor

telörgüden çıkıldığı an!

III.

Göğün en yüksek yerinden

itilivermişim bir boşluğa

tutunacak dal ararım

nereye dñŒeçeęimi bilmeden

IV.

Bütün gece balkonda
sokağı ve sessizliği dinledim
elimde bir bardak demli çay
ve gökyüzünde yıldızlar

V.

Sokağa ıkıyorum
DıŒarısı bu kadar
aydınlık mıydı
daha önceleri de

VI.

Uzun sürmüş bir hastalıktan
yeni kalkmış gibiyim
sendeliyorum hâlâ
ayakta duramıyorum

VII.

Birilerine çarpmamak için

dikkatle yürüyorum
sudan çıkmış balık gibi
aptallaşıyorum her adımda

VIII.

Bir çocuk şaşkınlığıyla
insanlara bakıyorum
el ele tutuşabiliyorlar
gülebiliyorlar ağız dolusu

IX.

Yeni yeni kitaplar çıkmış
irili ufaklı yeni dergiler
hızla çeviriyorum sayfalarını
yetişememek korkutuyor beni

X.

Sevdiğim bir şair arkadaş
beni anmış bir şiirinde
yüreğimin kayalıklarına
Hızla çarpıyor dalgalar

XI.

Ve işte yine akşam

göllerde bir kamış değilim

geride kalanları düşünüyorum

uykularım kaçıyor

V.

dövüſen anlatsın

BİR HAZİN HİKAYE

Yücel Yeşilgöz'e

...

Derler ki

ol kıyamet gününden beri

kan akar

harçık deresinden

yani kederli değil

yaralıdır harçık

kapanmaz yarası o gün bugün

Derler ki

hırçın bir sudur harçık

vurur kendini o taştan bu taşta

ve her gün aşiret ihtiyarları

gelip otururlar kıyısına usulca

dinlerler

ol hazin hikayeyi bir daha

Harçik denince kalem yazmaz olur

bir nice şivan sarar dağı taşı

ne masal ne efsanedir harçik

ama destanı yazılmamıştır bunca zaman

ve işte biz

-yani onlarla beraber-

kanlı ve hırçın akmaktayız hâlâ

ACININ MİLADIYLA

Acının miladıyla başlayan bir hikayedir bu
yaşayıp gelmişiz ormanlar gibi yanarak
her dönemeçte uğultulu uçurumlar
her şafakta uzun uzun kurt ulumaları
Ey masalcı
otur şu geyik postuna
ve anlat şimdi bütün bunları

Önce yaşadıklarımızı koy ortaya
hatamızı ve sevabımızı anlat
görelim nelere kahretmişiz bunca zaman
nelere göğüs germişiz görelim bir bir
bedeli ödenmiş midir şafağın, bilelim
yaşamak
yeni acılara sürgün etse de bizi

Hayatımız görüldüğü kadar basit değil
ama anlaşılmaz gibi de değil öyle
çoğunu unuttuk belki şimdiden

belki bitti birtakım bekleyişler

umutlar da bitti bir zaman, sevgiler de

ama unutmayalım

zulüm de biter hayatımızda

VI.

hüznün isyan olur

GURBET MUTLAKA OLACAKTIR

I.

Gurbet ne ki yüzyılımızda
demek de bir yabancılaşmadır
Çünkü varolduğu her yerde insanın
gurbet mutlaka olacaktır

Sevda ile hasret varsa eğer
Zulüm varsa mahpusluk varsa
Ayrılıklar yakıyorsa içimizi
Gurbet mutlaka olacaktır

Solgun bir ışık altında yazılıp
uçları yakılan mektupların
yarısı ağıtsa yarısı türküdür
ve gurbet mutlaka olacaktır

Bekleyişlerle direnen ömrün
dağlamaktaysa bağrını hicran

ve kısıvrak sarıyorsa keder
gurbet mutlaka olacaktır
Oyalı bir mendilin kanaviçesindeki
sabrın kararttığı gül demetine
usulca düşüyorsa bir damla gözyaşı
gurbet mutlaka olacaktır

Gerçi taşbaskısı kitaplar
işportaya düştükten bu yana
hüzünden epey uzaklaştık
Ama gurbet yine de vardır

Suyun serin göğsüne daldırılan
kızgın bir demirdir gurbet
Toplar bin yıllık duyarlıkları
ve acıları hiç eskitmeden

Gurbet ne ki yüzyılımızda
demek de bir yabancılaşmadır
Çünkü varolduğu her yerde insanın
gurbet mutlaka olacaktır

II.

Hiçbir şey gideremez iç sıkıntılarını
memleketinin şarkıları ve tütünü gibi
ve usulcacık okşar
karadeniz vapurunu nâzım
yanar elleri

Zamanın bağrında kanayan
birer zakkumdur her sürgün
hasretin elleriyle yoğurur hüznü
ve kanatır gurbetin
kadim yarasını

Dersim sürgünden de öte bir şey
zilan bir kerbela'dır aslında
hâlâ anlatılır ki aşiret çocuklarına
bir zulümdür gurbet
zulümden de öte

Gurbet ne ki yüzyılımızda
demek de bir yabancılaşmadır

Çünkü varolduğu sürece

dünyada zulüm

gurbet mutlaka olacaktır

KUŞLAR

Kuşlar mı

ki çok şey denildi

şair dilinden

Yüzlercesini suladık

göleğinde sevdanın

dokuduk

gönül yumağında renklerini

Gizimizi bildiler de

iharetlerini görmedik hiç

ılık bir öpüştü

türküleri

Kuşlar mı

ki şimdi

çok uzak yüksekte

öpsen

büyüyemezsin ki

İhanet ettik

türkülerine

baharın

ŞEN OLASIN HALEP ŞEHİRİ

“işte geldim gidiyorum

Şen olasin halep şehri”

Hiç kimse senin kadar

yakıştıramamıştır hüznü kendine

Hüzünler ki aşkın ve şiirin

yıllanmış şarabıdır

damıtılmıştır acıların imbiğinden

Hüzünler ki şairlerin yüreğinden uçuşan

sararmış çiçek tozlarıdır

Biraz da şairlere özgüdür hüzn

Bozkırın yalımına direnen

solgun bir gül gibi yüzün

Acının, sabrın ve yalnızlığın

sessizliği sararıyor

yorgun güzünde alnının

Ve artık bir şey bırakamıyorsun

bekleyişlerden başka kendine

Biraz da şairlere özgüdür bekleyiş

Hiç kimse senin kadar

alışkın değildir ayrılıklara

Ayrılıklar ki nişanlısıdır hasretin

acılar ve türkülerle çeyizlenir

bekleyişlerin sararan güzüne

Ve hasret kızıl bir güldür

ayrılıkların mendiline nakışlanmış

Biraz da şairlere özgüdür hasret

Kerem'i kül eden yangındır gurbet

ferhat'ın sabrıyla çatlayan kayadır

Sarınarak acının yorganına

sarmış bir yaprak gibi nakışlar

bekleyişlerin gergefine hüznü

Gurbet biraz da halep demektir

söylenir adı efsane efsane

Biraz da şairlere özgüdür gurbet

Ayrılıkların anı vurduğunda

savrulur pişmanlığın kızgın külleri

Bütün sevdalar hasretin yalımıyla tutuşmuş

bir bozkır türküsüdür kerem'in kavruk bağrında

ve artık

yollara düşmenin zamanıdır

şen olasin halep şehri

Biraz da şairlere özgüdür ayrılıklar

DÖRTLÜKLER

PİR SULTAN

Solgun bir gülün usulca kanattığı yara
Ağacaktır hazin bir gülümseyişle zamana
Ve berdar edecektir her mevsim yeniden
Gülleri ve gülümseyişleri ol hızır paşa

KARACOĞLAN

Halk dilinin yerleşik konuğu
Sevda göçebesidir karacoğlan
Ve sazının düzeni bozulmadıkça
Beyler sofrasının kadim dostudur

DADALOĞLU

Çeliğine öfkenin şahini nakışlanan
Bir aşiret hançeridir dadaloğlu
Binboğa'dan kılçadırı sökünce ferman
Saplanır bağrına kaltak osmanlı'nın

NÂZİM HİKMET

Resimlerdeki kuşlar gibi el sallamıyor sana dostlar
Hâlâ tepeden tırnağa kavga, hasret ve ümitten ibaret
Ve hâlâ başı bulutlarda bir çınar gibi esenliyorlar
Yanımızda değil, yanan kanımızdasın ey nâzım hikmet

NERUDA

Kanayıp durmaktayken yüreğindeki ispanya
Arakaunya'nın yeşil yangını, zümrüt kılıçlı
Bromelizaları da soldu bağrında ey neruda
Çiçekler de yitirdiler şili'de onurlarını

LORCA

Granada kırlarının tuzlu ve serin seheri
Üzünçle dinler sevda serçesinin ezgilerini
Ey federico dokun artık tellerine gitaranın
Dağılsın bulutsu hüznü yaralı ispanya'nın

VII.

yangın yılları

KAHVEDE

Hep öyküler dinledim
buruk, acımsı, kekremsi
Dinlerken yaşadım diyemem
öldüm

Ama ölmemiş
o bin öykünün serüvencisi
Sunuyor kendini
canlı bir bildiri gibi
kaçarak tırpanından
ölümün
oturmuş karşımdaki sandalyede
demli çaylar istiyor garsondan

Bol içki bir o kadar küfür ve boşvermişlik
bütün hayata
Ucuza kapatılmış
hatta bedavaya gelmişken hayat

dinler mi girdisini çıktısını

o bin serüvenden sonra

Çok öyküler dinledim

cigara dumanıyla yüklü

duvarları taş baskısı resimlerle

süslü köy kahvelerinde

buruk, acımsı, kekremsi

Dinlerken yaşadım diyemem

öldüm

GECELEYİN KIRDA

Kuytu bir köşesindeyim ormanın
ve yorgun bedenimin altında
çıtırdıyor kuru yapraklar
Üstte kristal bir gök
ve yıldızlar
ozancasına

Yalnızım
Sıkıntının yalnızlığı değil bu
Düşlerle el ele
yaşamayı dillendiren
ve yudum yudum özümleten
bir sevgi yalnızlığı

Dinlendiriyor yüreğimi
kafamı
bedenimi
serin okşayışlarıyla doğa
Dinliyorum en güzel türküsünü

kurdun kuşun

Uçmak için

kanat aramıyorum

İÇİNDEKİLER

(Özgün Hâli)

ÇOCUKSUN SEN

- sunu 7
- geldim işte 9
- ütopya 12
- karda izler 14
- asmin 17
- özletiyor seni bu yağmurlar 20
- hatıralarımı yazma 22
- çocuksun sen/II 25
- imlasız 28
- gitmek 29
- aşklar mı 30
- küçük yıldızın son baladı 31

BELKİ YİNE GELİRİM

- kalbim unut bu şiiri 39
- belki yine gelirim 41
- kayıp adresteki 46
- kuş ölümleri 52
- gidersen yıkılır bu kent 55
- anısı biz olalım bu sokakların 58
- özlemedim seni 60
- sığınak 62
- gülüşün eklenir kimliğime 63
- ilhan için dörtlükler 64

SU ÇÜRÜDÜ

- soluk soluğa 67
- anlatıp durdum 83
- sıyrılıp gelen 85•
- beklenen 86
- hâlâ koynumda resmin 87
- sislenen 90•
- su çürüdü 92

SAKLI KALAN

- saklı kalan 99
- konuğum ol 101
- şiir ve yaşam 103
- “bekle beni” 104
- voltada 108
- içerden yeni çıkanın düşünceleri 110

DÖVÜŞEN ANLATSIN

- bir hazin hikaye 115
- acının miladıyla 116

HÜZNÜN İSYAN OLUR

- gurbet mutlaka olacaktır 119
- kuşlar 122•
- şen olasın halep şehri 123
- dörtlükler 125

YANGIN YILLARI

- kahvede 131

- geceleyin kırdada 132

BİTTİ

Not: Okurken gözünüze çarpan yanlış olursa, bize öneriniz varsa ya da elinizdeki kitapları paylaşmak için bizimle iletişin.

Table of Contents

[I.7](#)